
'In het leven gegeven'

Toelichting op de verhalen

Het afgelopen jaar werden in de Eckartbode de verhalen gepubliceerd uit de bundel 'In het leven gegeven'. Door Eckartdal uitgegeven en bestemd voor representatieve doeleinden. Uit de reacties, die de redactie ontving, heb ik begrepen, dat de verhalen door de lezers werden gewaardeerd. Dat leidde bij de redactie tot de vraag of ik nog meer van deze verhalen wilde schrijven. Bewoners blijken een goede bron van inspiratie. Opnieuw bied ik de lezers daarom een nieuwe serie verhalen aan. Als mocht blijken, dat deze verhalen in een behoefte voorzien, willen we proberen deze in een afzonderlijke uitgave te bundelen en beschikbaar te stellen voor belangstellenden. De verhalen die in de komende periode zullen worden gepubliceerd doen ons wellicht de ene keer glimlachen door de humor waarmee een bewoner zich soms uitdrukt, maar kunnen ons een andere keer ook confronteren met de tragiek in hun bestaan. In ieder geval drukt zich in die kleine voorvallen in hun leven vooral iets uit van hun eigenheid, die gezien en behoed mag worden. Daardoor raakten ze mij in ieder geval. Ik hoop daarvan iets te mogen overbrengen.

Werner van de Wouw.

• MENEER KAPEL

Zijn wereld is tot voor kort
heel klein geweest:
de huiskamer, de bank bij de t.v.
Daar werd het leven geleefd,
dag in, dag uit,
maar vaak ook nacht in, nacht uit.
Nu woont Herman bij ons.
Zijn oude zus werd ziek
en kon niet langer meer voor hem zorgen.
We zijn bang,
dat Herman niet vlug wennen zal.
Een vreemde omgeving,
wonen met veel mensen,
in een ritme dat hij niet kent.
Maar heel snel gaat Herman
zijn nieuwe wereld verkennen.
Geen deur laat hij gesloten.
Frank en vrij stapt hij naar binnen
in elke vergadering
en stelt zich hoogst persoonlijk
aan eenieder voor:
'Ik ben Herman en wie ben jij?
Och, wat leuk', voegt hij daaraan toe.

Herman is geïnteresseerd in mensen
en zoekt ze elke dag opnieuw weer op
tijdens zijn vaste wandeling.

Herman bezoekt ook wekelijks de viering in de
kapel heel trouw.

Wellicht geen God die hij daar zoekt,
maar wel de mensen.
Want waar er mensen zijn,
daar is het gezellig.
Herman is niet zo vertrouwd
met het kerkelijk ritueel
De communie slaat hij vriendelijk af
en zegt beleefd: 'Nee dank je wel,
ik eet alleen beschuitjes.'
Maar als de mensen naar voren komen om in
gebed hun noden voor te leggen,
is ook Herman van de partij.
Als hij een kaars aansteekt
en ik hem vraag:
'Voor wie wil jij vanavond bidden?',
zegt hij wat verbaasd:
'Ik bid nooit, maar vrijdag is het trommelen.'

Herman leeft volop;
hij geniet van de mensen
en van de muziek,
zijn trommel bovenal.
Elke keer opnieuw
stelt hij zichzelf voor,
alsof hij bang is
dat wij hem niet meer zouden kennen.
Maar hij kent ons, niet bij onze,
maar bij zijn eigen namen:
'Dag meneer kapel, bent U er ook?'